

Празник святого великомученика Димитрія

Особливе місце у церкві займають мученики. Ті з них, які відзначилися великою ревністю віри та чудами, мають свої урочисті празники у церковному календарі. До них належить і святий великомученик та мироточець Димитрій. Східна Церква шанує його 8 листопада (26 жовтня — за старим стилем). В Україні це один з найбільш шанованих святих. (Закінчення на 5 сторінці)

Слово на 24 неділю після П'ятидесятниці

Початок листопада позначений у Польщі специфічною духовною атмосферою. Спомин всіх святих в латинському літургійному році, сам у собі радісний день святкування плодів Христового воскресіння, відходить на другий план, притьмарений по-осінньому ностальгійним поминанням всіх померлих.

Євангеліє 24-ої неділі після Зіслання Святого Духа допомагає нам побороти можливий мінорний настрій, показуючи Христа, який об'являє знаки близького Царства Небесного. Ісус воскрешає дочку Яіра і зціляє кровотечиву жінку. Дочка Яіра, Лазар і син вдови з Наїн не воскресли в значенні такому, як воскрес з мертвих сам Христос. Він повернув їм життя, «провіщаючи цим самим Своє власне воскресіння, яке, однак, буде іншого порядку» (Катехизм Католицької Церкви 994). Так як не зцілив всіх хворих, щоб, за словами Золотоустого, не (Закінчення на 4 сторінці)

Неустанний Покров Ольштинської Божої Матері

Цьогорічний Празник Покрови Божої Матері в Ольштині відбувся в суботу 16 жовтня. В переддень Свята вірні мали нагоду взяти участь у науковій конференції присвяченій історії і сьогоденню нашої Церкви, оглянути цікаву фотографічну виставку п. Богдана Тхіра, а також приступити до Тайни Сповіді.

День Празника розпочався Божественною Літургією, яку очолив Архієпископ Кир Іван Мартиняк, Митрополит Перемисько-Варшавський у співслужінні Отців Ольштинського та сусідніх деканатів. На Літургії був присутній також місцевий Єрарх Римо-Католицької Церкви, Архієпископ Войцех Земба, Митрополит Вармінський, який у своєму подячному слові нав'язав до іншої символіки цього дня, а саме постаті Слуги Божого Івана Павла II, за понтифікату якого наша Українська Греко-Католицька Церква в Україні і Польщі почала своє відродження.

У привітанні спрямованому до Високопреосвященнішого Митрополита Кир Івана, парафіяни храму Пресвятої Богородиці в Ольштині, яких представляла родина Тадея і Данути Ференц, звернули увагу на те, що завжди з нетерпінням очікують приїзду свого Владика, бо доцінюють те, який благодатний вплив має на них його присутність, Боже слово скероване до них, а передусім Архієрейське благословення.

У своїй проповіді Владика Іван звернув увагу на неустанний Покров Богородиці, який досвідчують (Закінчення на 3 сторінці)

Празник Різдва Богородиці у Білому Борі

Празник Різдва Пресвятої Богородиці у Білому Борі «від завжди» був святом, у якому брали участь тисячі вірних нашої Церкви. Чи було це ще на майдані при давній каплиці, чи вже перед новозбудованою, модерною церквою запроектованою проф. Ю. Новосільським — паломники постішали у це посвячене місце, щоби спільно помолитися, вислухати Слова Божого, набрати душевної наснаги на прийдешнє. Празник, може, від празника відрізнявся лише тим, що по-різному бувало з погодою.

За традицією, свято супроводжують додаткові заходи й молитви, що допомагають їхнім учасникам зосередитися над його суттю. Так, отже, учасники свята напередодні мають нагоду послухати доповідей, подивитися художні виставки, взяти

участь у концерті чи подивитися міні-драму підготовану ліцейською молоддю. Про відповідне проведення празника від років успішно дбає парох, декан о. Петро Баран. (Закінчення на 4 сторінці)

На білобірський празник завжди прибуває безліч паломників.

Празник Різдва Богородиці у Білому Борі

(Продовження з 1 сторінки)

У день 18 вересня ті, що прибули до білобурського реклекційного центру (побудованого недалеко храму) могли після обіду подивитися виставку фотографій, темою якої стали українські монастирі в Україні та Польщі й послухати слова про неї від автора. Цінним доповненням виставки було слово владыки Володимира Ющака, який зокрема підкреслив особливу роль монастирів, як у давнину так і сьогодні, у духовному та культурному розвитку нації.

Монастирі постраждали за час правління комуністичного режиму. І так, обителі у Жовкві, Крехові, Уневі, Грушеві, Лаврові, Скиті Манявському та й інші, перетворені були у школи для неповносправних дітей, інтернати, лікарні, склади тощо. Сьогодні вони відновили свою діяльність й стали одною із важливіших клітин громадськості. Про повернення монастирів до рук законних власників й відновлення монашого життя, наприклад, гарно розповідає настінний розпис у крехівській церкві Преображення Господнього, на якому зображені чернець-схимник Іоїл разом із своїм товаришем Сильвестром, що вітають в брамі монастиря молодих, щойноприбулих монахів.

Після презентації з доповіддю про розвиток української духовної музики та окремих її композиторів виступила др Ольга Попович з Перемишля.

Доповненням дня була Панахида в наміренні упокоєних єпископів, священників монахів та вірних УГКЦ, відправлена у святково прикрашеній церкві. Відправлено ще Вечірню, після якої у художніх програмах запрезентувалися молодіжний хор з Перемишля та молодь з Білого Бору, яка представила присутнім програму основану на

Виступає молодіжний хор з Перемишля.

творах Митрополита Андрея Шептицького й приурочену 145 річниці від дня його народження.

Цього ще ввечері у церкві під час Вечірні владыка Володимир Ющак посвятив й передав священничий підряник семінаристу Павлу Почекайлі, парафіянину члухівської парафії.

Другий день святкувань празника Різдва Пресвятої Богородиці, це передусім велелюдна Архирейська літургія на прицерковному майдані очолена Митрополитом Іваном Мартиняком та Владикою Володимиром Ющакком.

Фасад храму в Білому Борі запроєктований як зовнішній іконостас з царськими та дияконськими воротами. Саме тому, щоби можна було перед ним служити літургії для великої кількості прочан. А вони їдуть не тільки з найближчих місцевостей — цього року найдалше їхали молоді хористи, бо аж з Перемишля.

Митрополит Іван Мартиняк з радістю привітав присутніх і відзначив, що кількість вірних на празнику немов з року в рік збільшується, а поміж ними не бракує багато молодих та дітей. Це ж надія і радість.

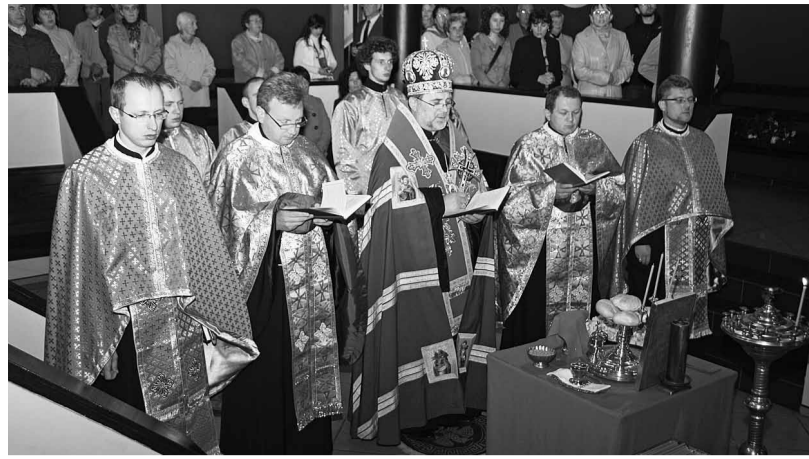
«Сьогодні нас запросила тут, до свого дому, до Білого Бору, Пресвята Богородиця. Чому нас запросила? Тому, щоби пригадати, ким вона є — матір'ю Ісуса Христа. Матір'ю його тіла, а святий Павло пише, що ви є членами тіла Ісуса Христа від хрещення. Подивіться на себе. Чим є людина, як вона високо піднесена. Маємо безмежну гідність кожного з нас, сотвореного на образ і подобу, сотвореного на образ Пресвятої Діви Марії. Як вона йшла у світ з апостолами, так і ми йдемо, щоби зробити його кращим. Вона є матір'ю Церкви і тому пригадує нам, що маємо робити.

Ваша увага і присутність нині хвалить Діву Марію, а Ісус відказує — блаженні ті що слухають. Ми слухаємо, але блаженні ті, що зберігають. Але як це зберігати? Подивіться, що сьогодні діється в державі, що діється у світі. Люди творять різні закони, щоби робити своє

життя вільнішим. Але чи Бог не дав найкращого закону, чи не дав свого слова — ті що слухають і зберігають? Це ж від віків найкращий закон.

А скільки ж неправди в сьогоднішньому світі... Пресвята Діва Марія, яку тут сьогодні звеличуємо, через любов до свого сина показала нам, що маємо робити, аби ми тільки схотіли послухати».

Довершенням празника стала процесія тричі довкола храму з іконою Пресвятої Діви Марії та посвячення води, якою паломники напивалися та повезли до своїх домів, щоби покропити їх і щоби зберегти її на різні нагоди. Можна було ще затриматися довше, бо господарі підготували почастунок, поставили крамниці з літературою

Панахида в наміренні померших, вірних нашої Церкви.

Привітання Митрополита Кир Івана Мартиняка.

Владык вітають наймолодші члени спільноти.

Велелюдна Божественна Літургія.

та картинами, яких ніколи замало вдома. Також для присутніх виступив хор «Черемха» з Валча.

Прочани роз'їхалися до своїх домів напевно сповнені радістю

спільно проведеного свята та, ймовірно, обіцяючи собі повернутися тут через рік.

Богдан Тхір

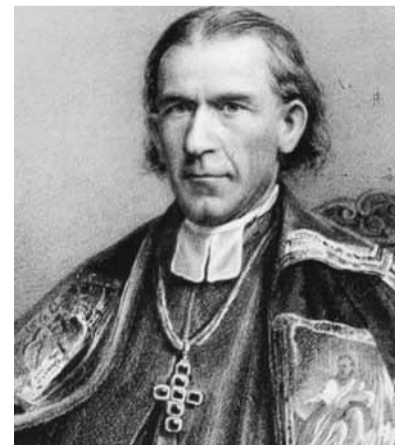
Митрополит Йосиф Сембратович

У жовтні цього року минає 110 річниця смерті видатного діяча Української Греко-Католицької Церкви Митрополита Йосифа Сембратовича (нар. 08.11.1821 у Криниці на Лемківщині, пом. 23.10.1900 у Римі, Італія) — греко-католицького церковного діяча, Галицького митрополита, Львівського архимандрита, графа (з 1870) та віце-ректора Віденської духовної семінарії.

Народився на Лемківщині, де його батько служив парохом і деканом. Початкову освіту здобув у м. Мушині. Після закінчення гімназії в Новому Санчі переїхав до Відня, був вихованцем цісарського конвікту. Закінчив теологічний факультет Віденського університету, доктор теології. У 1845 р. був висвячений на священника

під іменем о. Йосифа і був прийнятий до найвищого богословського закладу — Августинеуму. Повернувшись на Галичину, став префектом у щойно відкритій духовній семінарії в Перемишлі, а в 1850 р. — префектом духовної семінарії у Львові. Після заснування у 1852 р. у Відні Генеральної греко-католицької духовної семіна-

рії обіймав у ній до 1860 р. посаду віце-ректора, був також парохом церкви Св. Варвари. З 1860 р. — професор теології Львівського університету. У 1865 р. митрополит Литвинович висвятив о. Йосифа на архирея. Після смерті Перемиського єпископа Томи Полянського (1869) адміністрував перемиську єпархію. У 1870 р. цар призначив його Митрополитом Галицьким, а через місяць Папа Римський

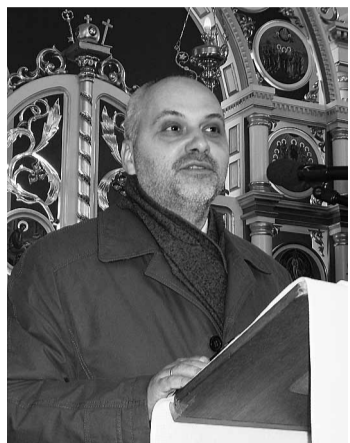
Кир Йосиф Сембратович.

(Закінчення на 8 сторінці)

Неустанний Покров Ольштинської Божої Матері

(Закінчення з 1 сторінки)

вірні у Церкві, про який надалі мають пам'ятати і просити у своїх молитвах Божу Матір. Так само, як понад тисяча років тому, коли Богородиця охоронила своїм омофором мешканців Царгорода від ворогів, так і сьогодні Вона готова своїм Покровом оберігати від усіх ворогів,

Проф. Марко Мельник.

які стоять у воріт християнської Європи і цілого світу.

Покрову цього неодноразово досвідчували і досвідчують парафіяни Ольштинської парафії, які в більшості належать до першого і другого покоління

народженого на цих землях після акції Вісла, і які в пошуках праці чи освіти приїжджали до воевідського міста. Для того так численно прийшли вони в цей день, щоб подякувати Богородиці за всі отримані ласки, заступництво

і охорону. Участь в Літургії взяли також високодостойні гості, які прибули на празник, між іншими: депутати до Сейму Республіки Польща п. Мирон Сич з дружиною та п. Януш Ціхонь, Директор школи у Гурові-Ілавецькому п. Мирослав Олійник з дружиною, представники місцевої влади.

Не забракло також, традиційно вже, численних гостей Ольштинського празника, які прибули з цілого Вармінсько-Мазурського воевідства. Для них усіх Ольштинська Гора, на якій знаходиться храм Покрови Пресвятої Богородиці, стає сучасним відпустовим місцем, подібним до Білого Бору чи Хшанова, до яких з'їзджалися і з'їзджаються наші вірні прославляти Господа Нашого Ісуса Христа і Його Божественну Матір.

Після Служби Божої, а також концерту, який гостинно дали діти з Пененжна під керівництвом п. Михайла Семотюка, всі парафіяни і гості в новому парафіяльному залі могли до пізнього вечора насолоджуватися гостинністю, святковим товариством а також смачними традиційними українськими стравами, приготовленими нашими господарями.

о. Миколай Костецький

Вірні Ольштинської парафії на літургії.

Поруч Митрополита І. Мартиняка сидять Архієпископ В. Земба та о. А. Сорока.

Храмовий Празник у Валчі

Празник Воздвиження Чесного Хреста у Валчі має свою особливість. На його відзначення приїжджає чимало вірних із різних місцевостей.

Процесія навколо храму.

Як щороку напередодні свята відслужено Велику Вечірню з Литією. Була також нагода до сповіді. У Тайні Покаяння послужили отці: о. др Руслан Марцішак та о. Петро Кушка. Присутніми на Вечірні були також: о. протосинкел Богдан Галушка, о. Роман Ференц, о. Богдан Фецюх, о. др Ярослав Роман, а головним служителем був слупський декан о. Петро Баран.

У цьому році празник Воздвиження удостоїв своєю присутністю парох Варшави о. Петро Кушка, який спільно з парохом Валча о. Аркадієм Трохановським сослужили святкову літургію. Саму літургію попередило відслуження Молебня до Христа Спасителя, а опісля відбулося торжественне винесення та піднесення пристроєного трояндами хреста. Після цього обряду почалася власне літургія.

Проповідь виголосив о. Петро, який говорив про значення хреста в нашому житті: Хрест це знак єднання, примирення, добра. Хреста не можна осмішувати. Коли робимо хрест, то ми благословляємо другому на добро, а останнім часом християни дали доказ, що не розуміють цього знаку. Святкуючи цей празник ми особливо віддаємо пошану для добра, яке зробив Ісус Христос.

На закінчення літургії відбулося мировання, заспівано многолітствие церковній ерархії а потім, звичаєм валецької парафії, пройшла процесія з хрестом довкола церкви, яка закінчилася в церкві відспіванням: Хресту Твоєму поклоняємося Христе і святоє воскресення Твоє славімо та пісні-гимну „Боже Великий єдиний...”.

Фото: Анна Грудень

о. Аркадій Трохановський

Отці служать Вечірню напередодні празника.

Празнична літургія.

Храм повністю заповнений вірними.

„Хресту Твоєму поклоняємося...”

Праведник світу

У цьому році минає 145 річниця від дня народження Митрополита Андрея Шептицького, князя Церкви, як ми його сьогодні називаємо, видатної особи, церковного та громадського діяча великого формату.

Наскільки Шептицькі були патріотично налаштовані у віднесенні до свого народу й скільки зробили для розвитку Української Греко-Католицької Церкви засвідчує хоча би й цей факт, що правлячий комуністичний режим дуже постарався, щоби їхнє прізвище стерти з поверхні землі і з пам'яті людей. З родинного маєтку Шептицьких у Прилбичах (де народився майбутній Митрополит) до сьогодні залишилася тільки невелика каплиця-усипальниця. Дивним способом зберігся до сьогодні палац роду Фредрів-Шептицьких у Вишні, що біля Рудок (Самбірський район). Станом на сьогодні у палацу одна з кімнат присвячена Шептицьким, а в майбутньому взагалі запланований ремонт цілого будинку.

Шептицький Андрей Роман Олександр Марія народився 29.07.1865 р. у селі Прилбичі (Яворівський район).

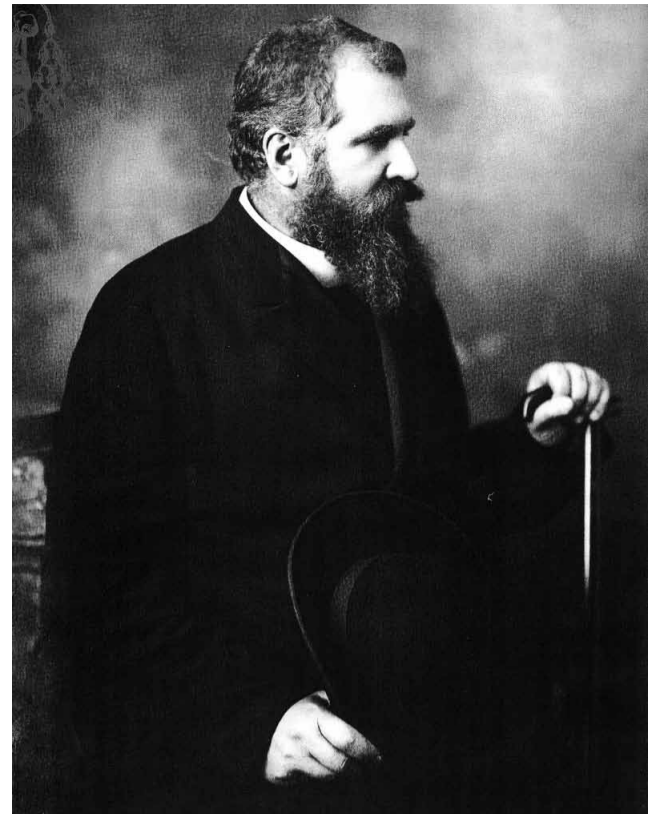
Походив з давнього знатного українського роду, граф. Закінчив гімназію св. Анни у Кракові, юридичний факультет Краківського, а згодом — Вроцлавського університетів. Здобув наукові ступені доктора права, теології та філософії. У 1888 р. вступив до Василіянського монастиря, в 1892 р. висвячений на священника, з 1899 р. — єпископ станіславський.

У 1900 р. був призначений Митрополитом Галицьким Української Греко-Католицької Церкви. Обирався до галицького сейму (1900-1913), австрійського парламенту (1900-1918), де зокрема порушував питання

про стан української освіти, домагався заснування українського університету у Львові. Митрополит Шептицький першим із вищих ієрархів УГКЦ почав використовувати народну мову в спілкуванні із вірними. Коротке єпископство у Станіславі він почав з відвідування гуцульських і буковинських парафій. До нього ніхто з єпископів раніше не писав до гуцулів послання їхнім діалектом («До моїх любих гуцулів»).

Під час Першої світової війни в 1914 р. А. Шептицького заарештовано і вивезено вглиб Росії. У 1917 р. повернувся в Галичину. Підтримав проголошення Західноукраїнської Народної Республіки у 1918 р., член УН Ради ЗУНР-ЗОУНР, за що був інтернований поляками до 1919 р.

Багато уваги приділяв зміцненню УГКЦ, ширив діяльність католицьких орденів, займався єкуменічною діяльністю, заснував у Російській державі Російську Греко-Католицьку Церкву (1907). Сприяв розвитку мистецтва. У 1905 р. заснував Церковний музей (тепер — Національний музей у Львові. Науково-мистецька фундація митрополита Андрея Шептицького), де зібрав одну з найбільших у Європі колекцій іконопису; Богословське наукове товариство (1923), Богословську академію (1928); підтримував «Просвіту», «Пласт», дбав про охорону здоров'я українців, для чого фундував Народну лічницю у Львові (1903). Заклав також такі фундації: єпархіальну бібліотеку в Станіславі (передав 4

Митрополит Андрей Шептицький.

тисячі книг), Академічний дім, Львівську богословську академію, Земельний банк у Львові, гімназії. Придбав будівлю для художньої школи О. Новаківського та для майстерні О. Куриласа. Скуповував та віддавав на реставрацію ікони XV-XVIII ст., які зібрав у Церковному музеї. Надавав стипендії молодим українським митцям для здобуття освіти у найкращих навчальних закладах Європи. Андрей Шептицький всебічно підтримував створення громадсько-суспільної організації Український католицький союз (1930). Не раз виступав проти утисків українців у Польщі, засудив штучно створений голодомор 1932-1933 рр. в Україні.

З початком Другої світової війни Митрополит не приховував свого негативного ставлення до німецького окупаційного режиму. Засуджуючи переслідування євреїв, звернувся до Г. Гімлера з протестом проти винищення єврейського населення у Галичині. За згодою Шептицького значна кількість євреїв переховувалась у греко-католицьких монастирях і навіть у митрополічій резиденції. Вітав Акт 30 червня 1941 р. про відновлення Української держави. В 1941 р. очолив Українську Національну раду, в 1944 р. — Всеукраїнську національну раду. Він — автор багатьох філософсько-богословських праць, розвідок з історії церкви, численних пастирських послань тощо.

На знак вдячності за допомогу євреям у часи Другої світової єврейська громада України назвала А. Шептицького Праведником світу, в Ізраїлі йому встановлено пам'ятник.

Помер 1 листопада 1944 р. Похований у соборі св. Юра у Львові.

За матеріалами: www.ukrainians-world.org.ua

Відкрили Храм Пам'яті

На Львівщині відкрили Храм Пам'яті, врятований через небайдужість студентів. Урочисте відкриття відреставрованої дерев'яної церкви святого Михаїла XVII ст., яка стала першим в Україні Храмом Пам'яті, відбулося 26 вересня у селі Кути, Буського району (3 км від Олеського замку).

Окрім того, що в церкві звершуватимуть богослужіння, храм буде також своєрідним музеєм, де зберігатиметься інформація про попередні покоління та відомих вихідців з села.

Урочистості розпочалися Літургією за участю малого складу чоловічої капели «Дударик». У програмі святкувань були також огляд експозиції, спілкування з меценатами, місцевими жителями.

(Закінчення на 8 сторінці)

Колишній палац Фредрів-Шептицьких у Вишні.

Слово на 24-у неділю після П'ятидесятниці

(Закінчення з 1 сторінки)

зловживати ікономією спасіння, так не повернув до життя в земному тілі всіх, хто вмирав в часах Його земної мандрівки. Характерно, що привернув дух дітям, юнакові і дівчинці, та братові сестер, які мабуть були незаміжними. Почуття присутніх в хаті Яіра полярні — переходять від плачу за дівчинкою до сміху з Христа, який каже, що вона не вмерла, а спить. І наші емоції мають бути полярними, так як у жінок-мироносиць з сьогоднішнього тропаря 7-го гласу. Але протилежністю плачу має бути не сміх, а радість, бо Христос переміг хрестом смерть, відкрив розбійникові рай і апостолам повелів проповідувати, що Він воскрес і дав світові велику милість, безмежне милосердя.

Вони виконали цю місію, були «свідками Його воскресіння» (Ді 1,22), бо інакше в 2010 році я не писав би цих слів, Ви не читали б цього тексту. В безперервному ланцюгу дійшло до нас свідчення тих, кому являвся воскреслий Христос, і тих, хто не бачивши власними очима, повірили їм, бо не можна було не йняти віри, спостерігаючи як сила воскресіння діє в їхньому житті.

Ця неділя, як всі інші, є «після Зіслання Святого Духа». Це означає, що Христос здійснив свою обітницю — є з нами аж до кінця віку. Бо Дух Святий, без якого ми не в силі вірити, продовжує діло спасіння. Кровотечиву жінку зцілило доторкнення одягу Ісуса. Наше життя у Церкві, літургія, є зціленням духовних ран, немочі, зневіри. Глибоко вчить про це Катехизм, коментуючи на початку частини присвяченої літургії, фреску з катакомб, на якій зображено зцілення крово-

течивою: «Святі таїнства Церкви і тепер продовжують діла, які Христос виконував упродовж земного життя. Святі таїнства є ніби „силами, які виходять” із тіла Христового, щоб оздоровити наші гріховні рани і дати нам нове життя у Христі».

Апостол Павло вчить нас в цю неділю, що в Христі «маємо доступ до Отця в однім Дусі». Ми вже «не чужинці і не приходні, а співгромадяни святих і домашні Божі, побудовані на підвалині апостолів і пророків, де наріжним каменем — сам Ісус Христос». Триста років пізніше, у документі під назвою «Апостольські постанови», знайдеться таке наставлення: «Єпископе, коли навчаєш, закликай і заохочуй народ, щоб регулярно відвідував церкву, вранці і ввечері... щоб не завдавав ран Церкві, відсторонюючись від неї, і не калічив тіла Христового. Ви члени Христа, не розпорошуйте самих себе тим, що не приходить на спільну молитву... Не погорджуйте собою, не позбавляйте Спасителя Його членів, не діліть Його тіла... Яким чином оправдає себе перед Богом той, хто не приходить в неділю, щоб почути спасительне навчання про воскресіння».

Домашні Божі, а не чужинці і не приходні, члени тіла Христового, а не відокремлені, загублені монади. В епоху сотень віртуальних друзів на фейсбуку, християнство дає шанс реальної спільноти. Чи його використовуємо?

о. Богдан Панчак

Спортивні змагання у Вроцлавсько-Гданській єпархії

2 жовтня 2010 р. у Шпротаві у рамках греко-католицької «Парафіяди» Вроцлавсько-Гданської єпархії відбулися ІХ футбольні змагання з міні-футболу для хлопців та дівчат. Одночасно проведено змагання у настільному тенісі. Змагання проведено для дітей та молоді з вроцлавського та зеленогірського деканатів.

Наші змагання почали ми від спільної молитви у церкві в Шпротаві. Молитву очолив о. Аркадій Трохановський — душпастир спортсменів Вроцлавсько-Гданської єпархії. У цій молитві ми молилися за всіх учасників та організаторів нашої «Парафіяди». Після молитви почалися змагання. На початку всі учасники хвилиною мовчання вшанували пам'ять покійного Івана Трохановського — ініціатора та організатора змагань.

У Шпротаві у футбольних змаганнях взяло участь 7 команд. У молодшій групі черговість була слідує: 1. Лігниця, 2. Зам'єніц, 3. Зелена Гора, 4. Модла (дівчата), 5. Вроцлав. У цій групі спільно з хлопцями грали дівчата. У тій категорії діти грали також за кубок бургомістра Шпротави.

У старшій групі до змагав зголосилися лише дві команди: з Лігниці та Пшемкова. У цій групі черговість була слідує: 1. Лігниця, 2. Пшемків.

Кожна команда в нагороду отримала м'яча, а найкращі кубки, медалі та грамоти. Медалі, м'ячі та грамоти спонсорувала німецька організація Реновабіс.

Індивідуально у молодшій групі найкращими бомбардирами виявилися хлопці: Ігор Данило з Зеленої Гори, Давід Козубський з Зам'єніц та Іван В'євюрка з Лігниці. Організатори Спартакіади нагородили також воротарів з Лігниці, Зеленої Гори та Зам'єніц. Нагороди отримали також дівчата.

У старшій групі найкращими бомбардирами були: Славомир Дуда, Славомир Ядлош з Лігниці та Христофор Джазга з Пшемкова. Нагороди отримали також воротарі з Лігниці та Пшемкова.

Другою конкуренцією нашої «Парафіяди» були змагання у настільному тенісі. В індивідуальних змаганнях черговість була ось така: молодша мішана група: 1. Ольга Козубська з Зам'єніц, 2. Яків Троянович, 3. Михайло Гожинський.

У старшій мішаній групі черговість була така: 1. Анна Поповчак з Лігниці, 2. Кацпер Янец з Зам'єніц, 3. Анна Джумбеляк зі Шпротави.

З черги у старшій групі хлопців перемогли: 1. Ярослав Дуда з Лігниці, 2. Христофор Джазга з Пшемкова, 3. Ярослав Скрипак з Пшемкова. Тут також переможці отримали кубки та медалі.

На закінчення «Парафіяди» священники заграли два матчі з переможцями. В першому програли, а в другому перемогли.

Організаторами «Парафіяди» у Шпротаві були: Комісія до Справ Дітей та Молоді, Душпастирство Спорту Вроцлавсько-Гданської єпархії та Головна Управа Об'єднання Лемків з Горлиць, гурток у Шпротаві.

Спонсори наших змагань: Уряд Міста Шпротави, Головна Управа Об'єднання Лемків, усі греко-католицькі парафії, які взяли участь у змаганнях та благодійна німецька

Учасники шпротавської «Парафіяди»

Перемогли найкращі.

організація Реновабіс. Усім спонсорам велике спасибі.

Щипро також дякую всім отцям наших парафій з вроцлавського та зеленогірського деканатів, суддям, опікунам та батькам за присутність та поміч у проведенні наших змагань.

На закінчення змагань всім учасникам подякував синел о. митрат Юліян Гойняк з Зеленої Гори, який

запропонував, щоб «Парафіяда» у Шпротаві була названа іменем покійного Івана Трохановського.

Усім щиросердечно дякую і надіюся, що через рік буде нас більше.

До чергових змагань і хай перемагають найкращі!

о. Аркадій Трохановський

Празник святого великомученика Димитрія

(Закінчення з 1 сторінки)

Св. Димитрій жив у другій половині III століття у м. Солуні (Фессалоніки), місто зустрічі слов'янської і грецької цивілізацій, звідки родом були великі слов'янські просвітителі Кирило і Мефодій. Батько Димитрія був високим імператорським достойником. Після його смерті імператор Максиміліан призначив Димитрія проконсулом Фессалонікського регіону. Основними обов'язками молодого стратега були: охорона міста від варварів та винищення християнства, а відповідно до цього — і християн.

Та Димитрій сам був християнином. Його батьки були таємними християнами. Ще немовлятам охрестили його у домашній церкві та виховували у християнському дусі. До речі, існує думка, що батьки Димитрія були слов'янського походження. Одразу після свого призначення та повернення до Фессалонік Димитрій відкрито виголосив своє ісповідання віри. Замість страти християн, він наvertав язичників до християнської віри та викориняв ідолопоклонство. Автор його Життя Метафраст стверджує, що Димитрій став для Фессалонік «другим апостолом Павлом» — саме цей апостол заснував у місті першу громаду християн.

Коли імператор з військом увійшли в Фессалоніки, Димитрій виголосив перед ним своє ісповідання віри та осудив багатобожжя. За таку поведінку цісар наказав вкину-

ти протоконсула до в'язниці. Там Димитрій благословив Нестора, свого вихованця, на боротьбу з імператорським непереможним глadiatorом Лієм. Виступивши проти глadiatorа з хрестом у руках, Нестор (Церква відзначає його пам'ять наступного дня після св. Димитрія) поборов його. Коли про це довідався цісар, то наказав вбити і Нестора, і Димитрія. Мученика Димитрія закололи списами 306 року.

Після смерті Димитрія відомі різноманітні чуда за його посередництвом. Окрім того, коли після століття з дня його смерті, відкрили гроб святого, його тіло виявили нетлінним, а кістки мученика видавали пахуче миро-олій, яке зціляло недужих. За часів правління імператора Константина (306-337) над гробом св. Димитрія побудували храм. Новий великий храм звели там сто років після того, тоді ж виявили нетлінні мощі святого. Празник святого великомученика Димитрія, як пише у Книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, встановили 740 року.

Щодо культу святого Димитрія на українських землях, то о. Андрій Трух у книзі «Життя святих» пише: «У Русі-Україні святий мученик Димитрій утішався великим почитанням. Почин до цього дала облога Царгорода нашим князем Олегом. Літописець Нестор згадує, що коли руські війська зломали грецьку силу, то „убояшася греци і рекоша: ність се Олег, но святий Димитрій

послан на ни от Бога». А пізніше, коли християнська віра поширилася між нашим народом, тоді князі, їх війська й усі вірні віддавали себе святому Димитрієві в опіку».

Близько 1057 року князь Ізяслав (хресне ім'я Димитрій) Ярославич заснував у Києві монастир на честь святого Димитрія, відомий нам пізніше як Свято-Михайлівський Золотоверхий монастир. 1197 року князь Всеволод (Димитрій) Юрійович отримав як дар зі Солуня дошку з труни та сорочку святого Димитрія. З дошки сочилось миро, яке лікувало хворих. На честь святого Димитрія цей князь збудував на княжому дворі у Володимирі величний храм, де склав згадані мощі.

Загалом на українських землях збудовано багато храмів на честь святого Димитрія. Нерідко зустрічаються й ікони святого мученика.

Остання напередодні Димитрія субота називається поминальною, а у деяких регіонах — пам'ятною.

У Київській Церкві є кілька днів поминання предків, зокрема, на Сиропусний тиждень, перед Трійцею, перед днем св. Димитрія та на Світлий тиждень.

За дослідженнями Василя Скуратівського, наприкінці XIX — на початку XX ст. у Димитрівську суботу жінки вранці несли до церкви три хлібини (калачі, паляниці) та їжу, яка колись смакувала небіжчикам, і картки з іменами померлих, щоб відслужити заупокійну. За народними віруваннями, перша хлібина

призначалася давно померлим пращурам, друга — дідам і бабам найближчого роду, а третя — тим, що померли раптовою смертю на війні, у воді чи вогні.

На відміну від інших поминальних субот, у Димитрівську суботу не ходили на кладовища — обряд поминання здійснювали лише в оселях.

Після Дмитра вже не ходили свататися, бо невдовзі починався Пилипівський піст й заборонялося проводити весілля. Через те кпили з непросватаних дівчат. Зокрема, на Полтавщині казали: «До Дмитра дівка хитра, а після Дмитра зустріне собаку та й питає: „Дядьку, чи не бачили старіст?“» На Хмельниччині існував дещо інший варіант приказки: «До Дмитра дівка хитра (перебирає женихами), а по Дмитрі хоч комин витри», мовляв, згодна на все.

За народними звичаями, за погодою, яка буває на Дмитра, судять про те, якою буде погода на Великдень. Наприклад: У день святого Дмитра сніг — і на Великдень буде сніг, немає снігу — Великдень очікується теплий; Дмитро зі снігом — весна пізня.

Загалом, у народному календарі день святого великомученика Димитрія пов'язаний із початком перших справжніх холодів. Сам святий уявлявся у срібному обладунку і з срібною трубою.

(арі)

Дорогами Любачівщини (2)

У попередньому номері місячника довели ми подорож дорогами Любачівщини від самого Любачева до Гребенного і до старовинної дерев'яної церкви, яка стоїть по суті на самому польсько-українському кордоні. Міркуючи певними категоріями, церква положена у стратегічному пункті, бо ж з пагорба вид небуденний і тому варто тут перед дальшою дорогою призупинитися. Ніхто у відпочинку не заважатиме, хіба що такий самий мандрівник, як і ми, але їх не аж так багато.

На північ від Гребенного знаходиться село Корні (це вже Томашівський повіт), що розташоване над річкою Солокією, а в ньому церква під покровом св. Параскеви.

Пам'ятник на кладовищі у Корнях.

Джерела подають, що до війни, коли ще не було кордону й вирувало тут нормальне життя, село нараховувало близько тисячі мешканців, майже самих українців (і лише кілька єврейських родин). 1947 рік приніс депортацію, спалені хати й поруйновані обійстя. Щастям, мурована церква св. Параскеви, що була збудована у 1910 році, збереглася, а навіть у 80 роках минулого століття відремонтували її. Сьогодні це римо-католицький костел.

Українців у селі сьогодні нема, появляються лише громадно раз у році, щоби спільно помолитися, упорядкувати терен, кладовище, згадати минуле. Наслідки цих прощ видно неозброєним оком. Цвинтар, що знаходиться зараз за храмом, упорядкований і встановлений на ньому пам'ятник у вигляді трьох хрестів з прикріпленим до них тризубом. Напис на меморіальній

Архітектурний вівтар у церкві в Шуткові.

дошці голосить «Героям с. Корні, які загинули в боротьбі за волю України у 1942-1947 рр.».

Давні мешканці Корнів та їхні нащадки сьогодні мешкають у більшості в околицях парафії Циганок.

Про Старий Махнів важко знайти інформацію. За архітектурою видно, що церква, сьогодні костел, збудована приблизно на початку ХХ ст. З давнього обладнання нічого всередині не залишилося — може тільки зображення чотирьох євангелістів під куполом, але позбавлені вони східної атрибутики й написів, тому важко здогадатися, чи це давні фрески, чи сучасні. А взагалі-то село виразно «пегеровського» характеру з занедбаними городами й неремонтованими домами. З загально неохайного сільського довкілля вирізняється лише споруда церкви. Така зрештою доля більшості сіл (не тільки українських), з яких комуністичний режим депортував корінне населення й оселив у них різного формату провідисвітів. Утворені в селах «колективні» господарства мали принести новим мешканцям прибуток і добробут. Дійсність 90 років минулого століття показала, що в умовах ринкового хазяйства, без втручання держави, колективи не радять собі, а в селах не живуть, а животіють.

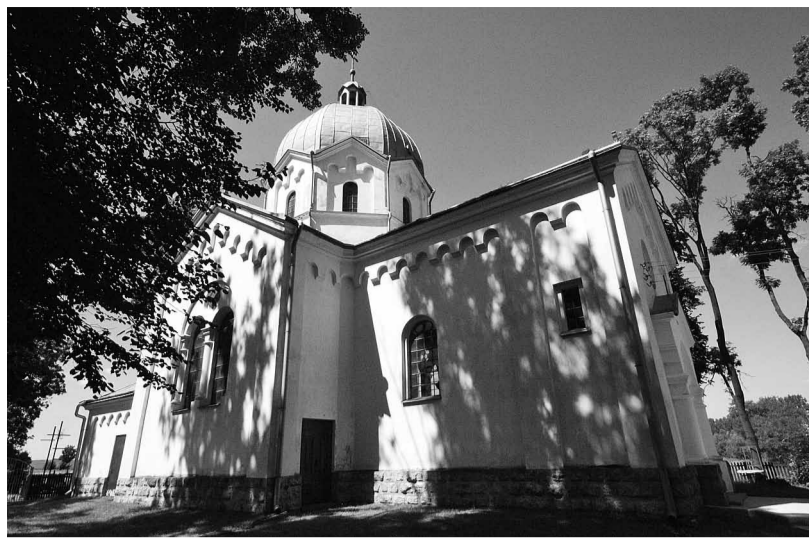
Довідники подають, що Розточчя це звужене горбисте пасмо 15–20 км завширшки і до 400 м заввишки, яке простягається у напрямі зі Львова на південному-сході до Томашова, Щебрешина і Красьника (Польща) на північному-заході. Над прилеглими рівнинами — Надсянською низовиною на південному-заході і Надбужанською котловиною на північному-сході. Розточчя підноситься на 100–150 м; на північному заході воно з'єднується з Холмською і Люблінською височинами.

Подаючися на північний-захід від Старого Махнова, серед мальовничої рівнини збагаченої лісочками та дбайливо обробленими полями надібуємо село Журавці, а в ньому храм, якого оминати неможливо, бо збудований він в центрі села, зараз при дорозі й здалека його видно. Це давня греко-католицька церква Воздвиження Чесного Хреста поставлена у 1912 році. Зараз за церквою знаходиться упорядковане кладовище, на якому встановлено багато надмогильних пам'ятників виробництва майстрів з неіснуючого сьогодні Старого Брусна. Тільки затерті вже від вітрів, дощів та снігу написи на цих надгробках засвідчують про минуле цього села та його давніх мешканців.

Село до війни належало до одних з чисельніших, бо мешкало в ньому близько 3 тис. населення, з чого значна більшість це були українці. До парафії Журавці приєднані ще були Руда Журавицька, Руда Любицька і Нетребя.

Зупинитися у давньому містечку (сьогодні це гмінне село) Ярчів належить хоча би тому, щоби подивитися старий дерев'яний храм св. Миколая, збудований у 1755 році, використовуваний сьогодні зрідка римо-католицькою громадою, яка поруч побудувала новий костел. Нова будівля не відбігає від стандартів сучасного сакрального «модерну», а своїми розмірами зводить стоячу поруч церкву до ролі невеликої будки чи комірчини.

Церква св. Миколая в Ярчеві орієнтована, тридільна з характерною дзвіницею, яка частково збудована над бабинцем, а частково виходить поза обрис храму. Підперта ззовні двома стовпами. У 1870 р. святиня стала православною, а від 1921 виконувала роль римо-католицького костела під покровом св. Станіслава. Сьогодні це передусім добре

Церква св. Параскеви у Корнях.

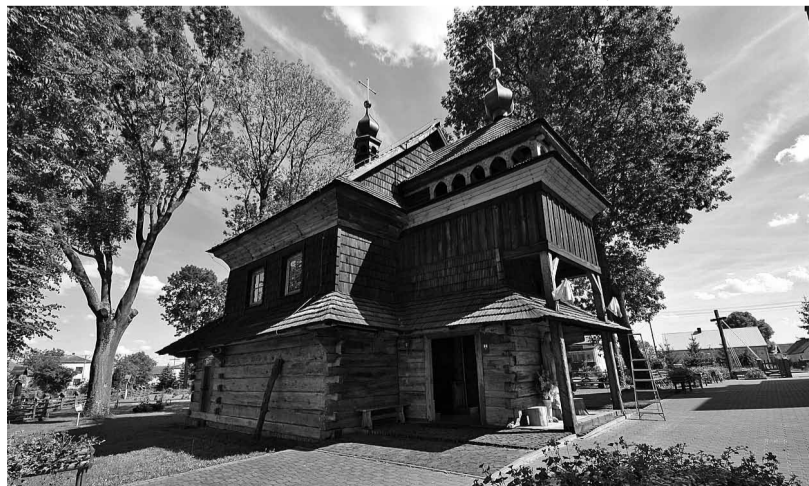
Церква у Старому Махнові від середини.

Церква у Старому Махнові.

Церква Воздвиження Чесного Хреста в Журавцях.

Церква св. Миколая в Ярчеві.

Дорогами Любачівщини (2)

(Закінчення з 6 сторінки)

Храм св. Василя у Белжці.

Бруснянські надгробки на цвинтарі в Опаці.

Храм св. Димитрія в Лукавцю.

Оущений храм св. Миколая у Великих Очах.

Церква Різдва Пр. Богородиці у Вульці Жмійовській.

збережений пам'ятник архітектури половини XVIII ст.

Храм у Щеп'ятині нагадує своєю архітектурою святині проєктовані архітектором Василем Нагірним (зрештою у відвідуваному регіоні подібного вигляду церков немало), хоча у списку його праць вона не знаходиться. Тут могла існувати така ситуація, у минулому досить поширена, що церкву запроектував або маловідомий архітект почерпуючи з готових взірців і не намагаючися зробити щось більш оригінальне, або просто на одні документи громади будували кілька храмів, які може тільки незначно різнилися розмірами.

Церква Пресвятої Трійці була збудована у 1913 році в місце давнішої, дерев'яної. Як і більшість храмів, сьогодні сповнює функцію костела, проте східне обладнання всередині частково збережене включно з фрагментами іконостасу, що був ще у дерев'яній святині. Поруч церкви стоїть дзвіниця перенесена тут з цвинтаря у 1913 р.

Дерев'яну церкву в містечку Белжець до недавня використовували як підручний магазин недалеко школи. Мабуть, про її історичну та культурну вартість зорієнтувалися лише в останні роки, бо сьогодні вона відремонтована, акуратно огорожена, на прицерковному кладовищі (тут щоправда збережених лише кілька кам'яних хрестів) скошена трава, а на храмі встановлена мережа моніторингу. Про цю церкву св. Василя відомо, що була збудована у 1756 р. в Липську й перенесена до Белжця в 1838 р. Тепер, позбавлена всередині обладнання, сповнює лише функцію однієї з прикрас містечка (в даний час гмінного села), якою можна похвалитися перед відвідувачами.

Насичений враженнями, досить сумного зрештою характеру, день поволі кінчається й треба повертатися до Любачева, щоби підготуватися до виїзду на південну територію. Пам'яток нашої церковної архітектури не бракує і варто їх пізнавати для збагачення своїх знань, і щоби також розповісти про них іншим, а зокрема молоді.

Опака. Тут церкви вже нема. Згоріла у 2003 р. Залишилася тільки дзвіниця й недогорілі рештки бабинця. Мешканці села збудували свою церкву в 1755 р., довкола неї хоронили своїх рідних — цвинтар зберігається до сьогодні й видно на ньому сліди консерваторських праць. Надгробки, що характерно для цілої Любачівщини, ймовірно походять зі Старого Брусна. За повідомленнями мас-медіа, місцева влада зобов'язалася храм відбудувати, але поки що це тільки слова, бо дій ще не видно.

У Щуткові храм стоїть так, як його збудували у 1904 р. З такою тільки різницею, що колишню святиню під покровом св. Димитрія вживає сьогодні інша конфесія, вже як костел св. Лаврентія. Але храм цікавий тим, що збереглося в ньому трохи давнього обладнання — жертвник з бальдахімом, два бічні, архітектурні вітвари з іконами Пресвятої Богородиці і св. Миколая, а також вільно розміщених ще кілька ікон, між іншими Священномученика Йосафата Кунцевича.

Зараз за церквою знаходиться кладовище, де поруч сучасних поховань знаходяться й історичні. Тут також сліди своєї праці залишили бруснянські майстри, виконуючи, поруч інших, скульптурну композицію на могилі місцевого вчителя Миколи Назаревича. У камені вирізьбив її артист Григорій Кузьмевич, чії праці відомі були також і у Львові.

По дорозі зі Щуткова до гміни Великі Очі минаємо церкву в Лукавцю. Вона стоїть при самій дорозі, й неможливо її не побачити. Питання тільки — що побачити. Корпус храму

стоїть, але життя при ньому не видно. Щось якби у вигляді опущеної хати, яку хтось доглядає, але не надто має час, щоб про неї дбати. Церква св. Димитрія збудована у 1701 р. У 1989 р. хтось навмисне її підпалив. Пожежу вдалося погасити, а сам храм вдалося відбудувати завдяки клопотанню Громадської комісії опіки над пам'ятками церковного мистецтва. Церква сьогодні немов чекає на господаря.

В центрі столиці гміни — Великих Очах — стоять, а доцільніше — доживають свого віку, два дуже цікаві пам'ятники сакральної архітектури. Один з них, це колишня єврейська синагога, а другий, давня греко-католицька церква св. Миколая. Відомо, що церква була збудована до війни, у 1925 р., а посвятив її яворівський декан о. Данило Котис.

Після депортації українців у повоєнні роки церкву місцева влада перемінила на магазин будівельних матеріалів. І так було до кінця 1980 років минулого століття. Від того часу храм залишений сам собі. З такою може тільки різницею, що коли минулорічна хуртовина зірвала поіржавілу бляху з купола, покрито його папою й підперто балками. Виглядає, що дні цього храму вже лічені.

На півдні Любачівського повіту ще дві місцевості, яких годі оминати. Вулька Жмійовська та Жмійовська. Оба села знаходяться майже на самому польсько-українському кордоні й оба невеликі. В обох також знаходяться дерев'яні храми, й оба покинуті, призабуті.

Церква Різдва Пресвятої Богородиці у Вульці Жмійовській збудована у 1895 р., натомість у Жмійовській (Вознесіння Пресвятої Богородиці) датована 1786 р. При цій другій знаходиться кладовище з надгробками з кириличними написами, але у порівнянні наприклад з тим, що можна було побачити в Корнях чи Журавцях, воно дуже запущене. Властиво то і самої церкви з-за хащів майже не видно і треба до неї добиратися обломуючи по дорозі немало гіляк.

Без сумніву обі ці церкви належать до культурної спадщини регіону, але без дійсних господарів вони поволі пропадають.

Богдан Тхір

Василь Шляхтич

Міркування

*підпершися своїм знанням і замовчати
так як мовчить любові храм як рідна мати
яка у вічність відійшла і там триває
вона в хаті Бога Отця псалми співає*

*я зупинивсь у чужині і гріх відкинув
бо Бог сказав мені у сні щоб я не згинув
рятує все рідне як батьки твої над Сяном
відкинь гріхи усі гріхи ти християнин*

*я пробудивсь життєвий сон тепер на яві
заговорив десь Соломон і король Давид
Святе Письмо — Новий Завіт а все як нині
з життя буду давати звіт під небом синім*

*Христос родився а брати. Глянь розі'яли
Бо не хотіли хрест нести Віри в них мало
А Він воскрес і дарував усім провини
Той хто повірив не пропав Він Божим Сином*

*які були в нас молитви того не знаю
життя моє це не лиш сни які минають
в ньому вписана є любов до земель рідних
в генах моїх прадідів кров і їхня гідність (...)*

31.07.2010 р.

І Архиєпархіяльний фотографічний конкурс

„Моя парафія оком фотоапарату” завершився

Кожного року Катехитична комісія Архиєпархії проводить для дітей та молоді художні конкурси, біблійного знання, а також огляди релігійної творчості.

У цьому році комісія запропонувала для молоді гімназій та середніх шкіл фотографічний конкурс. Метою конкурсу було: зацікавити молоду людину парафіяльним життям, вказати на красу церковних обрядів, а також привернути увагу до церковного мистецтва (ікона, архітектура) молодій людині.

30 вересня 2010 минув час надсилання конкурсних праць. З-поміж двадцяти восьми праць зголошених до конкурсу, Комісія яка працювала у складі: о. Іван Лайкіш — голова Катехитичної комісії, Богдан Тхір — головний редактор Благовіста, Анна Ясінська — митець, директор Будинку культури в Гурові Ілвецькому, Гжегож Кравчик — митець, Мирослав Мицьо — фотограф та о. Богдан Кішко — співробітник в Гурові. Після обговорення праць і дискусії було нагороджено:

I — *Марію Садовий, I клас гімназії в Перемишлі — „Між свяжими”*

II — *Софію Машилянку, I клас гімназії у Варшаві — „В молитві”*

III — *Адріану Голеця, II клас гімназії в Ольштині — „Інша форма молитви”.*

Комісія вирішила також дві праці:

1. Ольги Бішко з Круклянок

2. Анни Печинко з Перемишля „Помазання єлеєм”.

Усі праці були цікаві. Представляли широку палітру подій з парафіяльного життя нашої Архиєпархії. Проте деякі з них не сповняли умовин конкурсу. Однак Комісія одногослоно схвалила таку форму конкурсних змагань.

Нагородження лауреатів відбудеться в Гурові Іл. на XI Огляді релігійної творчості УГКЦ 20 листопада.

о. Іван Лайкіш

Щиро запрошуємо!

Катехитична комісія
Перемисько-Варшавської Архиєпархії та парафія Воздвиження
Чесного Хреста в Гурові
Ілвецькому запрошують на

XI Архиєпархіяльний огляд релігійної творчості УГКЦ

який відбудеться у Гурові Ілвецькому,
в Комплексі Шкіл з українською мовою навчання
20-21 листопада 2010 р. від 10.00 год.

Провідна тема Огляду: „Урок Божого Слова”

Організатори забезпечують безкоштовне харчування, нагороди, а для охочих нічліги. Зголошення — Карту учасника та Листу учасників (знайдемо на www.cerkiew.net) просимо прислати до 10.11.2010 на адресу: i_lajkosz@wp.pl або *Parafia Greckokatolicka ul. Ks. M. Ripeckiego 1, 11-220 Górowo Ilaweckie*

Після обіду передбачені розважальні зустрічі для тих, хто залишиться на нічліг. Огляд закінчиться в неділю Архієрейською Св. Літургією, яку очолить архієп. Кир Іван Мартиняк, митр. Перемисько-Варшавський о год. 9.00.

Від організаторів — о. Іван Лайкіш

Відкрили Храм Пам'яті

(Продовження з 2 сторінки)

Довідка:

Храм збудований 1697 року. Кілька десятиріч поспіль він був зачинений. Дзвіницю поруч храму уже відновити не вдалося.

Ініціаторами відновлення старовинної церкви стали студенти Університету банківської справи НБУ. Від 2008 року вони працюють над збором коштів для реставрації святині. Саме завдяки проведеним ними благодійним акціям, зокрема такої, як «III Аукціон надій», вдалося зібрати кошти, залучити спонсорів.

Партнер акції — Герой України, директор Львівської галереї мистецтв Борис Возницький.

Завдяки різноманітним заходам вдалося зібрати понад 250 тис. грн. За ці кошти перекрили дах церкви, встановили в храмі протипожежну систему, сигналізацію, повернули з фондів Олеського замку цінний іконостас, встановили дорожній знак-вказівник та стенд перед входом до церкви, виготовили промоційні листівки, провели неодноразові толоки тощо.

Організатори акції з відновлення храму в с. Кути сподіваються, що ця церква стане окрасою туристичного маршруту «Золота підкова», адже вона розташована за кілька кілометрів від Олеського Замку.

(рису)

КОНКУРС Біблійного знання

Голова Катехитичної комісії Архиєпархії
за благословенням Високопреосвященнішого
Архієпископа і Митрополита Кир Івана Мартиняка
запрошує до участі в

Конкурсі біблійного знання для пізнання Діянь апостолів

Мета:

- Поглиблення знання Святого Письма
- Мотивування до користування із Св. Письма
- Викликання зацікавлення Біблією
- Осмислення значення переказу віри
- Формування еклезіяльної тотожності

Учасники:

- учні VI кл. початкової школи
- учні гімназії

Обсяг матеріалу:

- загальне знання Нового Завіту (поділ книг) за перекладом о. Хоменка
- Діяння апостолів:

I етап — розділи I-XIII

II етап — розділи XIV-XXVIII

Етапи:

- *I* — *шкільний-парафіяльний* — провести до 22.12.2010; листу учасників та листу з переможцями (три перші місця) переслати до 31.12.2009 р. на адресу Голови Катехитичної комісії i_lajkosz@wp.pl
- *II* — *Архиєпархіяльний-фінальний* — відбудеться в суботу 7.05.2011 р. в Комплексі шкіл в Гурові Ілвецькому; початок год. 10.00

Лауреати та учасники фіналу отримають нагороди

Голова Катехитичної комісії
Перемисько-Варшавської Архиєпархії
о. Іван Лайкіш

Гурово Ілвецьке, 18.09.2010р.

Митрополит Йосиф...

(Продовження з 2 сторінки)

Пій IX затвердив це призначення. Сембратович приділяв велику увагу піднесенню духовності українського народу, особливо катехизації та проповідницькій діяльності. Здійснив реставрацію собору Св. Юра у Львові. У 1876 р. видав митрополичий лист «Про велику гідність людини», в якому виступав за тверезий спосіб життя.

Через поширення москвофільського руху в Галичині після ліквідації уніяцької церкви в Холмській єпархії на адресу Митрополита Йосифа прозвучало чимало звинувачень. У 1882 р. під цим тиском він залишив кафедру і переїхав до Риму, де працював у Конгрегації поширення віри, у папській комісії для ревізії церковних книг. Перебуваючи у Римі, вельми посприяв проведенню Львівського собору в 1891 р.

Перед смертю подарував свою цінну бібліотеку українській Папській семінарії у Римі. Похований на римському цвинтарі «Верано».

(арі)

Допоможіть збудувати церкву!

Греко-католицька парафія на чолі зі своїм парохом о. Аркадієм Трохановським звертається з великим проханням до всіх людей доброї волі фінансово підтримати будову церкви.

Греко-католицька спільнота в Щецінку не має власного місця для молитви. Користаємо з костела о. Редemptористів — латинського обряду, але відчуваємо себе тут дуже чужо. Вирішили ми побудувати свою церкву. Є свідомість поважного завдання, тим більше, що спільнота є невеликою.

Щоб розпочати і завершити цю благородну справу — потрібні фінанси. Звичайно, вірні почали від особистого вкладу і цілий час збирають гроші.

Ще раз просимо: підтримайте нас, а про всіх жертводавців будемо пам'ятати в наших молитвах. Про наші дальші заходи будемо писати.

Дуже дякуємо всім вірним за пожертви зложені в неділю Зіслання Святого Духа з призначенням на будову церков у Вроцлавсько-Гданській єпархії. Надалі просимо про підтримку.

Наш банківський рахунок:

Parafia Greckokatolicka (bizantyjsko-ukraińska)
pw. Św. Michała Archanioła, 78-400 Szczecinek
Nr rachunku : 95 8935 0009 1300 3769 2000 0010
Bank Spółdzielczy w Jastrowiu
o/Szczecinek, ul. Bohaterów Warszawy 53,
78-400 Szczecinek

Parafia Greckokatolicka (bizantyjsko-ukraińska)
pw. Św. Michała Archanioła, 78-400 Szczecinek
Swift Code: GBWCPLPP
PL 19893500091300376920000020
Bank Spółdzielczy w Jastrowiu
o/Szczecinek, ul. Bohaterów Warszawy 53,
78-400 Szczecinek

Парох та вірні греко-католицької
парафії в Щецінку

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі.

Редагує колегія: о. синкел д-р Євген Попович, Богдан Тхір (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 897610521), о. Богдан Панчак

— богословський відділ, Дарій Гаврилець — технічна редакція, о. Роберт Роса — Вроцлавсько-Гданська єпархія.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.

Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp, ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp, Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Ilaweckie
redakcji: e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001